

CHRISTIAN JACQ

'Jacq bewijst wederom zijn talent.'

– *Indépendant*

Het verboden boek

AVONTUUR

Ook verschenen van Christian Jacq bij Xander Uitgevers
Het vervloekte graf (2017)

Christian Jacq

Het verboden boek

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Le Livre interdit*

Oorspronkelijke uitgever: XO Editions

Vertaling: Vivienne Stringa

Omslagontwerp: Mecob

Omslagbeeld: iStockphoto & Shutterstock

Auteursfoto: Bruno Levy

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2015 XO Editions

Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 726 1 | NUR 330

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HET VERBODEN BOEK

1

De Oude Man proefde de ragout die de kok hem had voorgezet maar hij spuugde de hele hap weer uit.

‘Houd je me voor de gek? Wat is dit smerig!’

‘Ik heb het zo goed als ik kon gemaakt, ik heb...’

‘Je hebt je verstand verloren en je kunt het niet meer! Denk je dat ik dit smerige spul aan mijn meester durf te geven?’

‘Met alles wat er hier gebeurt, zijn we wat van de wijs en...’

‘Wat een zwak argument! Ik geef je nog één kans: maak een behoorlijk diner, anders vlieg je eruit!’

De kok zag af van verdere discussie en haastte zich naar zijn fornuis. Hij wilde deze lichtgeraakte opzichter zo snel mogelijk weer tevredenstellen, want die man liet nooit iets toe, wat de omstandigheden ook waren. Als je aangenomen was om te werken bij Kekou, de intendant van de koninklijke voorraadschuur van Memphis en toekomstig minister van Economische Zaken, dan was dat een soort privilege dat geen enkele werknemer kwijt wilde raken. Tegenover de strenge

werkomstandigheden stond namelijk een hoog salaris, met daarbij voedsel van hoge kwaliteit, een fijne woning en aangename vakanties. Het enige probleem was de Oude Man, die was onvermurwbaar en lette op de kleinste details. Hij gaf ook altijd het goede voorbeeld, en hierdoor werd hij zowel gevreesd als gerespecteerd. En niemand waagde het om zijn autoriteit tegen te spreken.

De opzichter had geen moment meer voor zichzelf. De verdwijning van de dochter van Kekou had verwarring gezaaid, en het personeel van het immense landgoed reageerde hier erbarmelijk slecht op en de mensen vergaten hun plichten. Maar ook al was de situatie nog zo ernstig, er moest wel gewerkt worden.

De Oude Man liep de tuin rond, en ging tekeer omdat de bloeiende perken niet verzorgd werden en er geen onderhoud werd gepleegd aan de lotusvijver. De verantwoordelijken zouden ervan langs krijgen!

Er kwam een jongen aangesnel, een timmermansleerling.
'De meester vraagt dringend of u wilt komen!'

De Oude Man maakte niet direct aanstalten om te gaan. Ten eerste, omdat zijn knieën kraakten; ten tweede moest hij de woede van Kekou tot bedaren brengen, die ontevreden was over het verwaarlozen van zijn huishouding.

De robuuste vijftiger met zijn imposante houding, zijn vierkante hoofd, zijn grijze haar en diepliggende donkere ogen boezemde zijn werknemers angst in. Zijn zware imponerende stem duldde geen replek.

Hij kwam uit een boerenfamilie en was altijd een harde werker geweest, hij kon hard zijn maar op zijn tijd ook een charmeur, en als hoofd van de koninklijke voorraadschuur van Memphis had hij zijn bekwaamheid echt bewezen. Hij

bereikte als gevreesd onderhandelaar altijd zijn doel, en dwong bewondering af bij zijn tegenstanders, want die moesten zijn capaciteiten, zij het met tegenzin, uiteindelijk altijd wel erkennen. En de notabelen keurden zijn aankomende benoeming aan de top van het ministerie van Economische Zaken goed.

Kekou had een ploeg van zo'n tien man om zich heen, allen hadden vijandige gezichten en waren gewapend met dolken en knuppels.

'Dit is Sobek, de chef van de politie van Memphis, met zijn mannen,' zei de meester van het landgoed tegen zijn opzichter. Zij willen je ondervragen.'

De Oude Man en Sobek keken elkaar wantrouwend aan, en dit eerste contact was verre van vriendschappelijk.

De politieman was een reus met een indrukwekkende fysieke kracht. Een diep litteken over zijn linkerwang getuigde van de ruwe confrontaties die hij had ondergaan. Niemand die hem voor het eerst zag zou graag in zijn handen willen vallen.

'Mij ondervragen?'

'Jij bent toch de opzichter van dit landgoed?' vroeg Sobek met zijn rauwe stem.

De Oude Man knikte.

'Dus dan ben jij onze hoofdgetuige.'

'Getuige van wat?'

Sobek pakte zijn enorme knuppel.

'Ik heb een hekel aan grapjassen.'

'Jammer, want daar zouden je rimpels een beetje van verdwijnen.'

'Jij bent de laatste die mijn dochter heeft gezien,' herinnerde Kekou hem. 'De baas van de politie wil zo veel mogelijk details hierover.'

‘Oftewel, hij heeft geen enkel spoor,’ merkte de Oude Man op.

‘Wil je mij soms vertellen hoe ik mijn vak moet uitoefenen?’ zei Sobek beledigd.

‘Sekhet, de dochter van mijn meester, is verdwenen, en jij kunt haar niet eens vinden! Mooie prestatie zeg.’

De enorme hand van Sobek omknelde de stok nog wat steviger.

‘Ik neem de leiding van dit onderzoek,’ verklaarde hij, en ik zal elk detail verifiëren. ‘Te beginnen bij jouw versie van de feiten.’

‘Ik heb dorst,’ zei de Oude Man; ‘laten we in de schaduw gaan zitten en wat drinken.’

De politieman, van zijn stuk gebracht, volgde de opzichter. Een schenker kwam bier brengen. Sobek sloeg de kelk af die hem werd aangeboden.

‘En, vertel op, wat is jouw versie?’

‘Ik kon niet slapen,’ vertelde de Oude Man na een grote slok, ‘en ik zag verschillende mannen de villa binnengaan. Ik heb om hulp geroepen, maar die kwam veel te laat. Dat was alles.’

‘Hebben die insluipers Sekhet ontvoerd?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Je beweert dus dat je niet hebt deelgenomen aan deze ontvoering?’

‘Die bandieten zijn gevlucht, maar ik heb mijn jonge meesters niet gezien. En ik heb alleen maar haar verdwijning kunnen constateren.’

‘En die bandieten ken je niet?’

De Oude Man stond op, en bevond zich nu recht tegenover de reus, en toch, ondanks hun lengteverschil raakte de politieman zo geïrriteerd dat hij een stap achteruit deed.

‘Als je me verdenkt, jongen, zeg het dan gewoon eerlijk.’

‘Ik zoek de waarheid.’

‘Zoek die dan beter. Ik heb werk te doen.’

Sobek durfde de Oude Man, die al naar de bakkerij liep om de kwaliteit van het brood te controleren, niet tegen te houden.

‘Die opzichter van u is niet de gemakkelijkste,’ zei de politiechef tegen Kekou.

‘Er is nu eenmaal geen betere, en ik prijs mezelf elke dag gelukkig dat ik hem heb aangenomen.’

‘Geeft u mij toestemming om het hele domein te onderzoeken?’

‘Dat mag.’

Sobek verdeelde zijn ondergeschikten over het domein. Zij gingen mensen ondervragen en proberen aanwijzingen te vinden.

‘Heeft uw dochter bedreigingen gehad?’

‘Dat zou ze me hebben verteld.’

‘Heeft ze vijanden?’

‘Iedereen hield van haar.’

‘Dit gaat nog moeilijk worden.’

‘Ik reken op jou, Sobek. Deze missie heeft alle prioriteit.’

De politiechef voegde zich nors bij zijn ondergeschikten.

Kekou was niet bang voor hun onderzoek, want deze ijverige functionaris was zeker niet degene die op het spoor van zijn gevluchte dochter zou komen, zij was handig genoeg om aan haar moordenaars te ontkomen. Terwijl de politiemensen hun tijd verdedden, ging de notabele naar zijn kamers. Wat vond hij de weigering van Sekhet toch spijtig! De verzegelde vaas van Osiris bezitten was niet voldoende. Hij moest hem veranderen in vernietigende energie, en dat kon alleen met de krachten van de leeuwingodin, en die krachten

had zijn dochter, die voorbestemd was, met haar uitzonderlijke gaven.

Ze was nu helaas een tegenstandster geworden, die waarschijnlijk zou overwegen om hem te gaan verraden. Als zij daartoe niet zou besluiten, kon Kekou haar misschien van gedachten laten veranderen als hij haar weer terugbracht in zijn magische cirkel.

Door de schat der schatten te roven kon Kekou de oppermacht krijgen en beginnen met de oprichting van het rijk van het Kwaad, het begin van de Schepping. De jonge vrouw had daar het belang niet van ingezien, en haar verhouding met Setne had haar geest in verwarring gebracht.

Toen de magiër hoorde dat de zoon van Ramses naar de hoofdstad was vertrokken, stelde hij een plan op om hem uit te schakelen. Passagiers en bemanning zouden verdwijnen, de boot zou zinken, en men zou denken dat het een vreselijk ongeluk was.

Als Sekhet van deze nutteloze liefde af zou zijn, dan zou ze boos zijn en opstandig worden tegen het lot, en op die manier toegankelijker zijn voor het rijk der duisternis en ze zou dan overwegen de woede van de bloeddorstige leeuwin te ontketenen. En dan zou ze weer terugkomen bij haar vader.

Maar dan zouden de verdedigers van Ramses nog een voor een uitgeschakeld moeten worden, en dat zou heel gevaarlijk zijn.

En er was nog een ander detail dat Kekou dwarszat: de houding van zijn opzichter. Die man nam te veel plaats in en hij snuffelde te veel rond.

2

Hoe kon je niet verblind worden bij aankomst in Piramesse, de hoofdstad van Ramses de Grote, die in het westen en noorden werd omringd door de Ra, een van de vertakkingen van de Nijl? De oostkant en de zuidkant waren omringd door het water van Avaris, een kanaal dat herinnerde aan het tijdperk van de bezetter Hyksos,* die verjaagd was door de stichters van het Nieuwe Imperium.

De grote haven bood plaats aan een indrukwekkende hoeveelheid boten in allerlei maten. Veel schepen die bestemd waren voor de handel, maar er lag ook een oorlogsvloot, klaar om in te grijpen in geval van dreiging. Het leger was overigens alom aanwezig en had zijn intrek genomen in diverse

---

* Avaris was de naam van de hoofdstad van de indringers van Hyksos, die uit het noorden en het oosten kwamen om de Delta te bezetten.

goed uitgeruste kazernes. De paarden die de legerwagens trokken werden zeer goed verzorgd.

Rondom de haven waren opslagplaatsen, fabrieken, voorraadschuren en werkplaatsen. In het midden stond het koninklijk paleis met de ministeries. Vanuit de koninklijke residentie begon de hoofdweg die naar de tempel van Ptah liep, 'De Schepper', die de wereld schiep tegenover het woord. Een paar weggetjes liepen naar twee andere heiligdommen, die van Ra, het goddelijke licht, en van Amon, 'De Verborgene', die het zwaard had bezield van Farao tijdens de strijd om Kadesj, tegen de Hettieten. De vierde tempel was gewijd aan de gevreesde Seth, meester van de storingen in de kosmos. Deze tempel was buiten het gebied gebouwd, aan de andere kant van het kanaal dat de Ra met de Avaris verbond. De Farao liet niet na om Aziatische goden zoals Astarte te eren, om te laten zien dat hij alle scheppende machten, zowel de Egyptische als de buitenlandse, in het centrum van zijn hoofdstad bijeenbracht.

Vanwege de blauwgeverfde dakpannen die de gevels van de huizen sierden werd Piramesse de 'turkooizen stad' genoemd, en in een volks liedje klonk: 'Wat een vreugde daar te wonen, het kleine is hier net zo veel waard als het grote, de acacia en de sycamorevijs werpen er hun schaduwen, de gebouwen schitteren van goud en turkoois, de wind is zacht, de vogels spelen bij de vijvers.'

De plattegrond van de nieuwe hoofdstad was geïnspireerd op het vermaarde Thebe, en de koning had gewenst dat Piramesse net zo'n lang leven zou krijgen als Memphis. Was de werkelijke stichter van de 'turkooizen stad' niet Ra zelf?

Het naburige platteland was rijk en groen, en voorzag de stadbewoners van de noodzakelijke voedingsmiddelen voor

een aangenaam leven: de uien, de prei en de olijven waren beroemd, en de appels, granaatappels, druiven en vijgen smaakten naar honing. Voor het vee was er sappig weidegras in overvloed en de kanalen zaten vol met vis. Uit het meer Horus werd zout gewonnen. De talrijke voorraadschuren vol met gerst en spelt reikten zo hoog dat ze de hemel raakten! En de schrijvers hadden altijd papyrus en riet tot hun beschikking, dat geleverd werd door de naastgelegen moerassen waar vele vogels leefden.

‘Wat een mooie stad!’ zei de kapitein van de Aalscholver tegen Setne. ‘Onze koning is niet gierig geweest met de uitgaven, en hij heeft gelijk.’

Er kwamen soldaten naar de boot toe gelopen, verbaasd over de opgelopen schade.

‘Ik ga een rapport opstellen voor de autoriteiten, en ik zal er een uitgebreid verslag in zetten van jouw handelen! Je zult in het paleis worden ontvangen en je zult een onderscheiding krijgen. En wat is je naam, jongen?’

‘Laten we dit incident maar vergeten. We hebben die draaikolk overleefd, en dat is te danken aan u. Ik was maar een passagier als alle anderen.’

Setne liep weg en liet de kapitein met open mond staan.

Zeker, hij kende Piramesse, maar het was nu de eerste keer dat hij de stad echt zag. En hij droomde er al van dat hij er terug wilde komen met Sekhet, die nu zijn vrouw was geworden. Waar was zij heen gevlucht, hoe verdroeg zij deze onverwachte ballingschap? Als ze in veiligheid was, dan kon ze nu rustig zijn terugkeer afwachten.

‘Moet ik je ergens heen brengen?’ Een guitig jongetje van een jaar of twaalf stond aan het begin van de loopplank. ‘Ik heet Dik, ik ben de zoon van een groenteman, en ik ken elke

uithoek van de turkooizen stad! Ik kan zien dat jij net van het schip komt en dat je de weg niet kent.'

Setne glimlachte. 'Dat heb je goed gezien, Dik.'

'Let op, het is niet gratis!'

'Een kleine papyrus en een schrijfriet, is dat genoeg?'

Het joch float van opwinding, zo'n buit had hij niet verwacht! Hij zou nu verschillende paren sandalen, een lenden-doek en koekjes voor zichzelf kunnen kopen.

'Ik zal je de werkplaatsen en de glasblazerij laten zien!' zei de kleine roodharige jongen. 'Daar kun je dan inkopen doen en cadeaus kopen voor je verloofde. Morgen vieren we nieuwjaar, dat hoorde ik bij de koninklijke aankondiging! Dan gaan we eten, drinken, dansen, en we gaan varen op de kanalen! Dat zul je niet gauw vergeten!'

De jongen sprong op en trok zijn klant mee naar de winkels die zijn diensten vergoeden. Setne bewonderde de manden, de stoffen, het aardewerk en diverse snuisterijen.

'Heb je geen zin om iets te kopen?' vroeg Dik verbaasd.

'Ik zou graag het paleis willen zien.'

'Logisch, we gaan we daar heen! Maar ik waarschuw je: het is verboden om er dichtbij te komen. De bewakers nemen het beveiligen van de farao heel serieus. Maar morgen zien we hem van dichtbij, als we tenminste onze ellebogen gebruiken en ons door de massa heen kunnen werken! Ik ken toevallig een mooie plek vanwaar we hem goed kunnen zien als hij het ritueel uitvoert en offers gaat brengen aan de Nijl. Lijkt dat je iets?'

'Dat lijkt me inderdaad wel interessant. Wat vind jij van Ramses, mag je hem wel?'

'O ja zeker, dat is een goede koning. Zoals mijn moeder zegt, we hebben genoeg te eten, we zijn veilig, de belastingen

zijn niet hoog en de rechters zijn rechtvaardig. En hij heeft ook de barbaren op hun kop gegeven, en zijn leger beschermt ons. Ramses, dat is de beste van de beste!’

Setne was gerustgesteld om de populariteit van zijn vader. Hij volgde zijn jonge gids, voor wie de ‘turkooizen stad’ inderdaad geen enkel geheim had. Hoe dichterbij het centrum kwamen, hoe groter het aantal elegante dames en heren werd. De mannen gaven met hun geplooiden tunieken aan dat ze bij de elite hoorden en de dames rivaliseerden met hun schoonheid in hun rode, groene of lichtbeige jurken, en met hun sieraden uit de goudsmederijen.

Het koninklijk paleis prijkte pal tussen een aantal bestuursgebouwen waarvan de façades versierd waren met blauwgeverfde dakpannen, die zich overgaven aan de glinsteringen van de zonnestralen.

Dik stond stil. ‘Wat is het mooi. En wat een geluk dat ik hier mag leven! Maar goed, zullen we iets gaan eten?’

‘Het spijt me, ik heb mijn verplichtingen.’

‘Werk je op een ministerie?’

‘Nee, maar ik heb een urgente missie te volbrengen.’

‘O... Maar ben je dan iemand die belangrijk is?’

Uit zijn leren tas haalde Setne een scarabee van speksteen.

‘Hier is het symbool voor gelukkige metamorfosen. Jij mag het hebben, Dik. Bewaar hem goed, het zal je beschermen.’

De jongen bekeek de amulet aandachtig. Het fascineerde hem zeer en kon hij zich niet voorstellen dat het van hem was.

‘Neem het maar, alsjeblieft.’

Met trillende hand durfde de roodharige jongen het aan te nemen. ‘Is het echt voor mij... is het nu van mij?’

‘Echt.’

Dik was een jongen die normaal veel spraakzamer was, maar nu wist hij niet meer wat hij moest zeggen.

Hij keek zijn weldoener na, die naar het koninklijk paleis liep. Onder aan de monumentale trap stonden de soldaten van de erewacht.

‘Nee, niet daarlangs!’ riep de jongen. ‘Ze laten je toch niet door!’

Setne luisterde niet naar de waarschuwing en vervolgde zijn weg.

Een hoge bewaker trok zijn zwaard toen hij deze provocateur naderbij zag komen, en zijn mannen pakten hun speren. Op de dag voor de viering van het nieuwe jaar was de grote ingang verboden voor iedereen.

Dik beet op zijn lip. ‘Die gaat het nu heel moeilijk krijgen,’ mompelde hij.

De kalmte van Setne verbaasde de militairen. Deze schrijver moest wel verdwaald zijn, dat was duidelijk. Omdat hij niet bewapend was, leek hij ook nauwelijks gevaarlijk. Setne liet zijn zegel zien aan de officier.

‘Prins Setne... Volgt u mij, alstublieft. Ik zal u naar uw vertrekken leiden.’

Toen Dik zijn klant de treden van de monumentale trap zag oplopen, was hij zo verbaasd dat hij bijna zijn scarabee liet vallen.

Alleen een lid van de koninklijke familie kreeg zo’n privilege.